

קשה לכתוב על מירל'ה שאיננה.

מירל'ה והמוות הם שני מושגים בלתי נקשרים ברגש ובהגיון.

רגילים היינו לראות את מירל'ה המתלוצצת, השופעת הומור וחכמת-חיים. היודעת לפתור בעיות מסובכות בפשטות ובקלות. לא פעם התפעלתי מהשכל הישר שלה - ויחד עם זה הייתה בעלת רגש עמוק ועדין. השכל והרגש חוברו יחדיו ושוו לה נועם ולווית-חן בכל הליכותיה.

כמה קווי יסוד התבלטו בה: מסירות ואהבה לילד - היא שיקעה את כולה בעבודה. במקרה של מחלה בבית הייתה עובדת ללא לאות ולא ידעה מנוח. שמח לב לכל ילד הזקוק לה במיוחד. וידעו החורים כי הילדים מופקדים בידיה נאמנות והיו שקטים ובוטחים. מירל'ה רכשה את אמון כל החורים - וראויה הייתה לאמון זה.

רוח הצוות בעבודתה - ידעה מירל'ה לעבוד עבודת צוות. כל מי שעבד במחיצתה הרגיש את עצמו בטוב. ידעה מירל'ה לגלות בחברה שעבדה אתה את החיוב שבה. הדריכה ברוח טובה ועודדה יזמה ויכולת. חיפשה מירל'ה בעבודתה את השלמות, את השפור והשכלול. והדביקה בחיפוש זה גם את העובדות במחיצתה. כי ידוע ידעה ללכד את העובדות אתה לצוות שבמרכז הראייה הוא הילד והבית בו הן עובדות. תמיד אמרנו: "אם היא תעבוד עם מירל'ה, זה יהיה בסדר!"

ידוע ידעה גם להעיר הערות בלי משוא פנים. - אבל אף פעם לא עוררה רוגז והתנגדות בגלל גיסתה הכנה והעניינית ובגלל הרוח הטובה שבה נאמרו הדברים.

במשך הזמן הייתה מירל'ה לבעלת סמכות בעיני החורים והמטפלות גם יחד.

חריצות והתמדה - את עבודתה עשתה באמונה, חריצות והתמדה, כשהיא משקיעה את כל כולה בעבודה. והיח הבית שמירל'ה עבדה בו, בית חס ונעים להורים ולילדים גם יחד. היה טבוע בו חותם אישיותה של מירל'ה שידעה לנסוך אמון ובטחון.

במרוצת השנים גמלה בה הכרה שעליה ללמוד, לדעת יותר על עולמו הפנמי של הילד. בשנים האחרונות השתתפה בקביעות בחוג לחינוך ופסיכולוגיה בהדרכתה של לוצי נגלר. המציין את החוג - שאינו בנוי על הרצאות עיוניות, כי אם בהעלאת בעיות ובנתחון. בירור וליבון בעיות נעשים בדרך של שיחה משותפת. מירל'ה התכלסה בערותה ובבהירותה בהעמדת הבעיות ובחן הפשטות שגלתה בהצעת פתרונות.

כשהייתה מירל'ה לפעמים נעדרת מהחוג - מיד הרגישו בחסרונה. כי היה בה משהו מיוחד. גיסתה לבעיות הייתה קלה, רעננה ורצינית. כלן אהבה והעריכה על גיסתה המיוחדת ועל חן אישיותה. תוך כדי השתתפות בחוג התעורר בה הרצון לבסס את ידיעותיה תוך כדי למוד שיטתי - יסודי יותר. היא פנתה אלי והזמינה "תור ללימודים". היא ביקשה להשתתף בקורס השנתי באורנים. שמחתי לפנייה זו ועודדתי אותה. ציפינו, קיווינו שמירל'ה תהיה אחת העובדות המרכזיות - הנושאות באחריות לעבודה החינוכית במקום.

והנה הימר לנו הגורל, שיכלנו את מירל'ה. ואין נחמה במילים ואין בהן תחליף לחיים שנגדעו ללא עת. זכרה לא ימוש מלבנו.